

6 Keer de legendarische Alpe d'Huez

beklimmen op één dag is eigenlijk gekkenwerk.

Terug
naar
2016

FIETSEN MET EEN MISSIE

2009

- › Het zit er bijna op
- › Fietsen met een missie
- › Even voorstellen
- › Wat is Alpe d'HuZes
- › Hoe kunt u helpen
- › Promotiemateriaal
- › De weg naar Alpe D'HuZes
- › Verslag 4 juni
- › Veilingpagina
- › Media
- › Sponsorpagina
- › Gastenboek
- › Adressen en Contact
- › Links
- › Merchandising
- › Fotoalbum
- › Alpe d' HuZes Editie 2010
- › Alpe d' HuZes Editie 2011
- › Alpe d' HuZes Editie 2012

De koersdag op 4 juni – Alpe d'HuZes 2009

De voorbereiding

Na negen maanden voorbereiding is het dan zover en ik veer om kwart voor vier in de ochtend op als mijn alarm gaat. Na mijn rekoefeningen stap ik uit bed, was me en begin me aan te kleden. Ayesha is ook opgestaan en zet de stapel pannenkoeken voor mijn neus zodat ik deze tussendoor naar binnen kan werken. De kleding voor de afdaling heb ik in een tas gedaan en deze zal ik straks bij Piscine inleveren zodat deze naar boven gebracht kan worden. Korte broek, korte mouwen, beenstukken, armstukken, handschoentjes en schoenhoesjes aan voor de eerste klim. Energierepen in de rugzakjes, een reservebandje, mijn telefoon en stroopwafels. De helm hang ik voor mijn stuur, want tijdens het klimmen doe ik die niet op. De meisjes worden door oma wakker gemaakt en ze helpen me bij het aangeven. Tenslotte gaat het boekje van Rempt en Caroline in het rugzakje, een mooi miniboekje met prachtige inspirerende one-liners over het bereiken van je doel.

De start

Om tien over half vijf ben ik klaar, stap met de knipperende rode en witte ledlampjes aan mijn fiets het donker in en rij ik richting Piscine. Daar lever ik mijn tas in en ik rij verder naar de rotonde, waar om negen over vijf de start zal zijn. Hier spreek ik Remy en Mary Helene nog en dan ga ik het startvak in, waar ik ook snel Frank tegenkom. Ik besluit niet vooraan te gaan staan omdat ik met niet wil laten opnaaien door een te snelle start. Bocht 21, dan bocht 20 en dan gaan we het per bocht bekijken. Gisteren en eergisteren heb ik niet gefietst en heb de rust genomen waar mogelijk, alles om de pees niet te irriteren. Ik hoop vandaag in ieder geval 1 keer de top te halen, iets dat niet mijn doel was, maar gezien de blessure waar ik mee te kampen heb en de 8 weken die ik niet meer goed hebben kunnen trainen, maken dit wel een realistisch doel. Jan van Dorp komt naast me staan en we praten een klein beetje, ik ben blij om hem naast me te hebben, want Jan zegt rake dingen en zijn rustige uitstraling halen bij mij de ergste zenuwen weg.

Eerste beklimming – voor oma Loes

Om precies om negen over vijf gaat het los. Een enorm gejuich barst los en heel langzaam komt het lint op gang. Langs de weg richting de Alpe staat aan beide kanten een enorme massa mensen te applaudisseren en te juichen. Vlak voordat we linksaf draaien staan daar mijn meiden, mijn ouders en Annie en Bert aan de rechterkant met een prachtig spandoek dat de meiden met vrienden en vriendinnen hebben gemaakt. Het doet me heel veel en met een onwils trots gevoel schakel ik terug naar het kleine blad, de juiste cadans zoekend. Het wordt langzaam stiller en om me heen hoor ik renners elkaar succes toe te wensen en blijft het gejuich achter ons ononderbroken klinken, al wordt het steeds minder hoorbaar. We zijn onderweg en ik raak langzaam in een soort trance. Soepel trappend merk ik tot mijn grote vreugde dat de benen goed voelen, dat ik kracht heb en nog belangrijker; de pees houdt zich gedimd. Het geloof in minimaal een beklimming groeit met elke trap op mijn pedaal. Ik volg Jan op een afstandje en neem in bocht 20 weer een teug uit de bidon, neem me voor dit in iedere bocht te doen. In de bochten wordt zacht geklapt door de vlaggers en de supporters die er al staan en ik merk dat ze onder de indruk zijn van de sfeer, de serene sfeer en kalmte die tijdens deze klim heerst. Ik hou mijn hartslag in de gaten en ik merk ook dat ik deze goed vlak hou, net onder mijn omslagpunt en dat ook nog op een acceptabel tempo. Rustig werken we de bochten af waarbij ik me niet laat opjagen en na het steilste begin komen er wat vlakkere stukken, evengoed nog een procentje of acht, maar niet zo venijnig als de eerste drie. De knie houdt het goed en ik voel me langzaam sterker worden. Als ik voor mij een repeterend en krakend geluid hoor, weet ik dat Eddy van der Heide daar rijdt, tijdens Amstel Gold heb ik een stukje met hem opgefietst waarbij zijn zadel kraakte bij elke trap die hij deed. Hij moet dan ook lachen als ik bij het langsrijden hem hieraan herkende. Na drie kwartier klimmen zijn we al

voorbij de helft en komen de mooiste stukken van de berg. La Garde is al bevolkt door toeschouwers, hier had ik het vorige zomer al zwaar, maar ik lijk wel fitter en fitter te worden met elke pedaalslag. Het wordt ook langzaam licht en als ik na elke bocht naar het stuk ervoor kijk, raak ik alleen nog maar meer in mijn element door het zien van zoveel renners. Ieder op zijn eigen manier rijdend, ieder met zijn eigen strijd bezig maar toch als een mooi geheel, zwijgend en genietend. Ik doe de lichtjes uit en klim verder, bocht 15, bocht 14 en waar ik me had voorgenomen dit niet te doen; ik hou ze toch bij en tel af. Ook merk ik ineens dat ik me al aan het voorbereiden ben op de afdaling door de linkerkant van de weg in me op te nemen, elke put, elke bocht en elke hobbel in het asfalt. Bocht 7 haal ik en nog steeds geen last van de knie en hier staat al een grote groep mensen te klappen en te juichen, elke renner wordt toegejuicht. Bij bocht 5, waar ik gisteren de meiden nog stond aan te moedigen, komen de eerste afdalers al tegemoet, wat gaan die hard zeg. Het wordt kouder en ik ben blij dat ik goeie kleren aan heb en ook in mijn tas heb gestopt. De eerste energie reep gaat er goed in, ik had dan ook wel trek. Ik stuur tijdens het rijden even een sms-je naar mijn ouders dat ik de top ga halen. Als we in het wei-gedeelte komen zie ik de top al liggen, rustig blijven, rustig dit tempo aanhouden, iets dat me moeilijk valt als ik me beseft dat ik onder mijn tijd van vorige zomer ga blijven. Bocht 3 is een genot want met elke pedaaltrap komt de top zichtbaar dichterbij. 'Frenkieeeeeeeeeeeeeeeee' roep ik heel hard, als Frank naar beneden komt zetten met zijn live-cam op zijn helm. 'Opaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... kanjeeeeeeeeeeeeee' is zijn antwoord als hij me voorbij flitst en me herkent. Ook Thomas komt naar beneden knallen en die reageert als ik naar hem roep, hij wist maar al te goed van mijn bijgestelde doel en reageert enthousiast en een beetje verbaast. Bocht 2 en dan nog een kort stukje naar bocht 1. Als ik rechtsom door die bocht rij, komen er tranen in mijn ogen, ik ben er bijna en ik voel me ontzettend blij, want dit had ik maandag zeker niet verwacht maar alleen gehoopt te bereiken. Resoluut trap ik naar boven als Barry en de andere vrienden van Thomas bij de O-bar me omhoog zien komen. Ze juichen voor iedereen die langskomt, maar wat een supergevoel geeft het als mijn naam gebruikt wordt en ik in het voorbij komen een hele rij high-fives geef en krijg. Nog een klein stukje en ik krijg vleugels en rij vol trots onder de finishboog door, snel de tijd stop zetten en ik heb m gereden in 1.19 uur, onder mijn tijd van vorige zomer, maar met de handrem erop want ik weet dat ik zeker voor nummer twee ga. Amy en Merel komen aanrennen en ook mijn ouders en Annie en Bert komen eraan. Prachtig en emotioneel, trots, blij, beetje moe, maar wat voelt dit super zeg! Snel sla ik een Extran achterover en haal mijn tas op om me te gaan voorbereiden voor de afdaling. Ik bel Ayesha snel en brul trots dat de eerste klim klaar is en dat het naar meer smaakt. Elke klim ga ik rijden met iemand in gedachten, iemand in mijn omgeving die met kanker te maken heeft, dit om de focus te houden en me te blijven realiseren waar ik voor rij, me realiserend dat mijn inspanning een peuleschil is in vergelijking tot de inspanning die zij dagelijks doen of gedaan hebben. Deze klim heb ik met Oma Loes, Ayes' d'r moeder, in gedachten gedaan. Windjack aan, winterjack aan en helm op en dan kan ik gaan beginnen aan mijn eerste afdaling van de Alpe d'Huez. In Limburg heb ik al een en ander geoefent, maar een afdaling van ruim dertien kilometer is toch een ander verhaal, en wat is het koud zeg. Ik laat mijn remmen los en rol, onder gejuich van Thomas' vrienden sneller en sneller van de aankomst weg. Koppie erbij houden, op tijd in de remmen en dat gaat me ook goed af. Bocht netjes in mijn eigen baan houden en weer rollen. Snelheden van 60 kilometer gaan me goed af en in de bochten geef ik alle vlaggers even een duim omhoog; die staan er niet voor zichzelf maar voor ons en dat waardeer ik. Vanaf bocht 13 krijg ik langzaam een beetje kramp in de armen van het remmen en koude vingers, had ik nou toch maar mijn handschoenen met lange vingers aangedaan. Onderweg geniet ik van het uitzicht maar merk ik ook dat afdalen, op een andere manier, net zo inspannend is als klimmen. Ik schrik me helemaal rot als ik vlak voor La Garde links en rechts tegelijkertijd ingehaald wordt; idioten, want ik rij op dat moment 50 km per uur. Bocht 8 komt in beeld en daar zie ik mijn Ayesha in de bocht staan en ik schiet weer eventjes vol, kan altijd de rijwind de schuld geven. Een dikke knuffel en zoen en ik vertel haar hoe mooi ik het allemaal vind, dat het alle inspanning en spanning waard is geweest en dat ik zeker ook een tweede klim ga doen. Met de belofte om met verstand verder te gaan met de afdaling, zet ik een paar klappen op de pedalen en raas weer naar beneden, onder de 60 kilometer houden, rustig blijven en concentreren. Ik kom Frank weer tegen, bezig met zijn tweede klim en weer schalt het 'Frenkieeeeeeeeeeeee' en 'Opaaaaaaaaaaaaaaaa' en ik kom ook Thomas tegen. Met een innerlijke kreet rij ik vanuit bocht 21 in een streep richting Bourg d'Oisans. Snel naar Piscine toe, over de mat om me 'af te melden' en dan naar onze camping om me voor te bereiden op klim nummer twee. Het wordt al warmer dus ik stop mijn windjack in de tas, die hoeft niet aan als ik omhoog ga en ook de winterjas gaat weer mee omhoog in de tas. Het valt me pas als ik wegrij op dat ik alles minutieus afwerk; sleutel onder het tentje van de meiden pakken, bidon bijvullen met de al aangemaakte energiedrank, energiereep eten, rugzakjes legen, shirt uit, even naar de toilet, in de caravan even plat op de rug en rekoefeningen doen, shirt weer aan, spulletjes weer in de rugzakjes, aanvullen met twee energy bars en een sportgelletje, deur op slot en sleutel weer terug en dan weer naar Piscine om over de mat te gaan voor klim 2.

Tweede beklimming - voor Caroline

Vanaf Piscine rij ik rustig richting de berg en kom Herman tegen, de man die gisteren zo prachtig sprak over zijn kanker en zijn manier van hiermee omgaan, gisteren voor een enorme massa toehoorders en nu stond hij alleen langs de weg, zwijgend te kijken naar de renners. Ik knijp in de remmen en vertel hem even dat het een enorme diepe indruk op me gemaakt heeft, respect. Na een warme handdruk en blik van verstandhouding klik ik in de pedalen, schakel terug en begin aan de klim. Het voelt goed en ik ben verrassend snel weer in de trance waar ik ook in de eerste klim me zo goed voelde. Bocht 21 bereik ik snel en ook bocht 20 begint vertrouwd eruit te zien en de vlaggers moedigen weer aan. Op naar het vervolg en mijn hartslag blijft onder het omslagpunt en ook mijn tempo ligt weer goed. Ik ben blij dat ik sinds januari met hartslagmeter ben gaan trainen want ik heb volledig de controle over mijn lijf. Langzaam komt er toch af en toe een beetje een opspeling in de pees, maar in mijn laatste sessie in Limburg merkte ik dat ik minder last had als ik op de pedalen ging staan. Onderweg ben zie ik Jan en Myrthe langsrazen in hun afdaling, roep nog wat maar weet niet of ze me horen en ik neem de tijd om te kijken wie er allemaal voorbij razen naar beneden. Dus even met de bips van het zadel af en het gevoel zakt weg om vervolgens ook weg te blijven. La Garde is zeldzaam mooi. Rustig verder klimmen en langs de kanten wordt het drukker en drukker en er ontstaat een prachtige feeststemming. Merk dat ik in mijn trance zo scherp als wat ben en voel dat nog steeds elke trap op de pedalen aankomt, elke klap is raak en ik voel me intens gelukkig. Vanochtend twijfelde ik nog, maar als ik in bocht 9 Ayes zie staan en ze me samen met haar medevlagger toejuicht, roep ik haar toe dat ze mijn ouders even moet bellen om boven bij de finish een bandana te halen voor klim drie, want het wordt een lange dag en in de zon heb ik die nodig. Dan een flinke teug uit de bidon en stoer stamp ik door. In de bocht even lichter trappen, even de spanning van de benen om op een gekke manier weer uit te kijken naar het volgende steile stuk. Als ik bij bocht 7 kom schiet ik weer vol bij het zien van een hele menigte juichende en klappende mensen, iedere klimmer maar ook elke daler wordt toegeroepen en het fysioteam staat er te juichen, een in oranje leeuwenpak uitgedoste man springt op en neer en ik geniet van elk moment. Geniet van de mogelijkheid om mijn gedachten op een rijtje te krijgen, de rust, denk aan Caroline, voor wie ik deze klim doe. Hoe geconcentreerd ik ook bezig ben, merk ik dat ik de bochten niet bijgehouden heb en ineens ben ik bij bocht 3 en dat betekent dat ik al mag uitkijken naar mijn tweede finish vandaag. Voorbij bocht twee rij ik achter een van de mensen die onze slappe lach actie zondag in het restaurant meemaakte en als ik naast haar rij, stel ik voor dat we samen keihard lachend over de streep gaan, waar ze best om moet lachen, maar iets langzamer rijdt en we allebei toch ons tempo willen houden. Dus alleen bocht 1 doorgereden en het laatste stuk naar de finish wordt weer een mooie, verbazing, 'Errrieeeeee' en high fives bij de jongens bij de O-bar en dan trots over de streep heen. Ik heb het weer geflikt en ik voel me nog vlijmscherp, haal mijn tas op, eet een energybar en twee stroopwafels en tank weer een Extranflesje weg. De bandana is nog niet gehaald omdat het pas negen uur is en het winkeltje om 10 uur open gaat. Maar in de trance waar ik in zit en de wetenschap dat we met iets heel moois bezig zijn en dat vast gewaardeerd wordt, besluit ik de proef op de som te nemen door gewoon maar te vragen aan de vrouw van het winkeltje of ik toch vast een bandana mag kopen. Vriendelijkheid loont en ze laat me, terwijl ze e.e.a. buiten gaat zetten, gewoon de winkel ingaan. Ik betrap me erop dat ik ijdeler ben dan dat ik me doorgaans voordoe en ik zoek dan ook een bandana uit in de kleuren van mijn Alpe d'HuZes tenue, dat de komende jaren mijn fietstenu zal zijn ongeacht het aantal beklimmingen dat ik vandaag zal volbrengen. Dan het windjack aan, geen winterjack deze keer want de zon brandt en het is ook boven nu lekker en ik haal de led-lampjes van mijn fiets. Nadat ik deze afgeef bij de O-bar-mannen die ze als oorbellen mogen dragen op het slotfeest morgen, rij ik weer onder gejuich naar beneden. Vriendelijke bedankjes over- en weer naar en van de vlaggers en ik werk geconcentreerd de afdaling bocht na bocht af. Mijn meekleurende zonnebril is wel wat hinderlijk als ik vanuit zonovergoten stukken ineens in schaduwstukken kom dus straks even mijn reservebril meenemen voor de volgende afdaling. Merk ineens dat ik gewoon al met beklimming drie bezig ben en niet twijfel. Vrolijk zing ik 'oooh wat is ze mooi' als ik naar bocht 9 duik en daar mijn Ayes zie staan, remmen voor de bocht, handkus en op de pedalen om naar bocht 10 te suizen; ik ben zo blij als een kind. Een mooie afdaling waar ik Frank weer tegenkom en 'Frenkieeeeeeeeeeeee' wordt weer mooi beantwoord met 'Opaaaaaaaaaaaaaaaa'. Beneden aangekomen over de mat op camping La Piscine en even een sms-je naar Caroline 'Deze was voor jou' en als ik naar de caravan rij meteen al een reactie uit Grootebroek; ze volgen deze happening de hele tijd al. In de caravan maak ik weer een sanitaire stop en verder werk ik alle handelingen weer met precisie af maar de been en armstukken blijven achterwege en ik trek een zweetshirtje onder mijn wielershirt en smeer me even heel goed in want de zon is inmiddels vol aan het branden. Dan snel weer de caravan op slot en op naar La Piscine voor de start van mijn derde klim.

Derde beklimming - voor Thordis

Ik lever mijn tas in en rij over de mat, omhoog voor de derde keer al vandaag, wie had dat

vanmorgen gedacht. Ik rij achter Leo Peelen naar boven en de benen voelen wel een beetje moeier dan bij de eerste twee beklimmingen. Deze rit wordt voor Thordis, 3 jaar en sinds vorige week is bekend geworden dat de behandelingen tegen de kanker niet meer aanslaan. Vlak voordat we naar Frankrijk vertrokken heb ik haar vader nog laten weten dat ik ze in gedachten mee zou nemen naar boven en ik raak ontzettend geëmotioneerd als ik met deze klim bezig ben. Even gaat het niet om mijn hartslag, even gaat het niet meer om een slok drinken in elke bocht en ik geniet intens van de uitzichten en de mooie dingen die ik onderweg tegenkom. Ik denk aan het feit dat mijn eigen meiden ook drie zijn geweest, ik denk aan Merel's ziekenhuisopname toen ze anderhalf was, ik denk aan hoe ik me zou voelen als het dubbeltje toen de andere kant op was gevallen. Ineen merk ik dat ik al in bocht 7 rij en besef dat ik al weer dik over de helft ben. Sponsjes worden daar uitgedeeld en ik knijp er eentje leeg in mijn nek want wat is het heet en ik ben even blij met het relatief vlakke stuk dat voor me ligt want ik voel ook ineens even de benen en de knie in het bijzonder. Even op de pedalen staan, voorzichtig en wat zwaarder trappen en langzaam weer gaan zitten en hopplakee, de pijn is weer weg. Dan door naar bocht 5, hier heb ik gisteren de meiden weer opgewacht toen ze naar boven liepen en Merel ging hier weer meelopen en ineens ben ik in gedachten weer bij Thordis en haar vader en moeder, wiens weblog zo'n vast onderdeel van mijn dag is geworden sinds Maurice een keer reageerde op mijn veilingsite. Mijn benen voel ik niet meer en ik rij in complete roes voorbij bocht 1 op naar boven, waar ik nog wel mijn vader hoor vragen waarom er geen lachje voor de foto afkan. Ik betrap mezelf erop dat ik plichtmatig vrolijk doe als ik de O-bar weer passeer, wel wat minder uitbundig de opgestoken handen klap en als ik de finish over rij en Ayes en mijn meisjes in de armen val breek ik volledig. Deze klim was fysiek gezien totaal te verwaarlozen, maar emotioneel zit ik er compleet doorheen en probeer mijn gedachten weer op een rijtje te krijgen want ik kom totaal niet uit mijn woorden en neem even rustig de tijd. Ik moet weer gefocust raken voor de afdaling want hierbij kan ik het niet gebruiken om op hoge snelheden de gedachten te laten dwalen. Dan mijn tas halen en het winterjack gaat weer aan en de helm gaat op, een snelle Extran gooi ik naar binnen en ik stap weer op. Ben helemaal weer bij zinnen als ik langs de O-bar naar beneden rij en ik ben weer super geconcentreerd als ik door bocht 1 en 2 snij. Bij bocht 3 besluit ik toch even goed de remmen met rust te laten want vanaf hier komt er een heel mooi lang stuk waar ook nog eens mooi overzicht is en je ver vooruit kan kijken. De teller loopt langzaam op en voordat ik echt moet gaan remmen heb ik de 76 km per uur bereikt als ik besluit dat dat dan wel welletjes is, had 70 als maximum in gedachten dus ben voor mezelf al in overtreding. Als ik richting La Garde rij, worden we gewenkt om na de bocht heel rustig te rijden; een ongeluk. Een renner blijkt achterop een auto te zijn geknald, maar er staan al genoeg mensen omheen dus ik besluit niet de rampoerist uit te gaan hangen en rij geconcentreerd verder. Ik daal netjes af en dit gaat al zoveel relaxter dan de afdaling van klim 1 en ik voel me thuis op mijn fiets, compleet in control. Beneden aangekomen rij ik meteen weer door naar La Piscine waar ik doorrij naar de Medische Post. Boven voelde mijn onderrug behoorlijk stijf en als het niet te druk is, wil ik even laten masseren. Het is warm in de tent en er zit een behoorlijk rijtje renners maar ik besluit toch te wachten, heen en weer wiebelend op de stoel om niet helemaal stijf te worden. Na een tijdje merk ik dat ik mijn rug niet zo meer voel en er is nog geen ontwikkeling in de wachtrij dus besluit toch weer verder te gaan. Gewoon de rug tijdens het klimmen in de gaten houden en ik rij weer naar de camping om mijn rekoefeningen te doen en mijn eten en drinken weer aan te vullen, op naar klim vier. Na een wat langere pauze rij ik richting Piscine om over de mat te gaan als ik tegenover de ingang van de camping een groepje mensen om iemand heen zie staan. Zojuist is er iemand vanaf Alpe d'Huez in de afdaling rechtdoor geschoten en tegen een betonnen muurtje geknald om vervolgens in het gaashekwerk te vliegen. Bloed op de handen en uit neus en mond maar wel bij kennis en ietwat rillerig. Hier schrik ik wel van en ben, voorzover mogelijk, nog alerter dan dat ik al was. Op naar klim 4.

Vierde beklimming – voor juf

Over de mat gekomen rij ik richting de Alpe en ik heb er zin in, al voelen de benen bij de eerste meters wel wat zwaar aan. Ik wijt het aan de relatief lange rust die ik heb genomen en maak me er niet al te druk om. Heb nog zat tijd om de laatste drie beklimmingen af te werken en ben al drie beklimmingen verder dan dat ik vanochtend vroeg nog als scenario reëel achtte. De temperatuur is inmiddels ook al erg hoog en ik ben blij en gerust dat ik gewoon mijn voeding kan nemen, zelfs de zoute pringles die ik in de caravan even nam, en ook de sportdrink nog prima verdragen kan. Ik wil het me niet laten gebeuren dat ik een hongerklop oloop of door teveel vochtverlies met uitdrogingsverschijnselen moet opgeven. Ik zet mezelf achter een soepel rijdende man met een lekker tempo in de benen en merk al snel dat ik op dezelfde momenten op de pedalen ga als hij en dat zijn beentempo en snelheid me prima liggen. Waar ik in Nederland nogal wat schroom moet overwinnen eer ik achter iemand blijf plakken, blijf ik nu rustig achter hem zitten. Mijn hartslag krijg ik helaas niet echt meer zo hoog als ik zou willen, een teken dat de vermoeidheid toch langzaam in de benen komt, maar geen reden om te wanhopen want met een gemiddelde van 150 zit ik toch nog in mijn D2 zone en dat is prima. Onderweg wordt de man vaak begroet en zo kom ik erachter dat ik achter Fausto Mareiras rij,

oud profschaatser die onder andere EK en WK schaatste in 1996. Hij maakt zich niet druk om die plakker achter hem en zo draaien we bocht na bocht door totdat hij in bocht 7 van me wegrijdt. Hier zie ik Marie-Helene staan, die verbaasd mijn naam roept, woensdag vertelde ik haar immers nog over mijn twijfel of ik überhaupt beklimming 1 zou volbrengen. Toch snak ik even naar wat rust in de benen en die komt dan ook na deze prachtige bocht waar ook nog natte sponsen uitgedeeld worden. Deze verfrissing kwam als een zegen en ik knapte er ontzettend van op, zeker toen ik achter mij ook nog een bekende stem mijn naam hoorde roepen. Thomas kwam achterop en dat was net het zetje dat ik nodig had en ik voelde me enorm goed toen hij naast mij kwam rijden, in gezelschap van de sportarts die ik dinsdag nog gesproken had. Thomas zat er weer redelijk fris bij en we kletsen en dollen eventjes en als gevraagd wordt hoe het met het knietje gaat, antwoord ik dat ik een nieuwe truc heb; als ik pijn in de knie voel, doe ik gewoon net of ik het niet voel en verdomd, het werkt ook nog. Thomas moet lachen en ik stuur de mannen weg met de mededeling dat ze in hun eigen tempo moeten gaan rijden en niet op opa hoeven te wachten. Ik vervolg mijn weg en geniet van het alleen rijden, ben in gedachten al de resterende tijd voor beklimming vijf en zes aan het indelen en ben fris in mijn kop. Het tempo van de eerste drie beklimmingen haal ik niet meer zo makkelijk maar ik maak me niet zo druk. Als ik voorbij bocht 5 kom merk ik dat het hard is gaan waaien, door de zon geen probleem als het om de warmte gaat, welkom zelfs, maar op naar bocht drie en een toe betekent het wel gewoon tegenwind, en ook in de bergen is dat minder prettig. Na bocht vier voel ik ineens een rem op mijn achterwiel en voordat ik het doorheb, valt er achter mij iemand tegen de grond. Onmiddellijk stap ik af en een dame op een Cube ligt op het asfalt, te dicht op mij gereden en op het moment dat ik iets van mijn lijn afwijk met het voorwiel mijn achterwiel geraakt. Ze is wel in orde alleen heeft van haar fiets de linkershifter een buiging gemaakt, wordt teruggebogen en samen met haar mederijder wordt me verteld dat alles oké is en dat ik rustig door kan gaan en niet hoeft te wachten. Ik stap dan ook weer op en rij via bocht 1 het laatste stuk van de klim op. Opgetogen ram ik de laatste tientallen meters weg en zie daar Thomas' vrienden bij de O-bar weer, om hier met biertappende gebaren op af te rijden en ook nu weer van hun gejuich te genieten. Als ik onder de finishboog doorrij, komen de meiden meteen weer op mij af en zien een blije renner staan, wel met wat moeie benen, maar fris in de kop en klaar voor de volgende beklimming. Annie en Bert zijn inmiddels naar beneden gegaan om mij even bij te staan na de afdaling maar ik zie wel Thomas staan. Hij is al even eerder binnen gekomen en ook Frank zie ik bij de afhaalplek voor de tassen tussen de renners staan. Met z'n drieën dollen we even, Frank zit er best doorheen en de warmte heeft zijn werk behoorlijk gedaan. Van Thomas krijg ik de tip om bij Vito van de O-bar even een goeie pasta te nuttigen, een idee dat mij wel aanstaat want van de repen en gelletjes hangen me wel een heel klein beetje de keel uit ondertussen. We nemen even plaats op het terras en er wordt een onwijs bord dampende lasagna onder mijn neus geschoven en die gaat er met heel veel succes in. We kijken nog even naar binnenkomende renners en ik zie Thomas' vrienden in volle actie iedereen naar binnen schreeuwen en ik geniet met volle teugen. Helemaal weer opgeknapt lopen we terug naar mijn fiets en ik trek mijn winterjack en windstopper weer aan voor de afdaling, niet omdat het koud is, maar omdat mijn shirt nog nat is van de sponsen en het dan toch wel erg koud zal zijn. Ik geef de meiden een hele dikke zoen en zet de fiets weer in gang naar beneden, wordt nog bijna van de zijkant aangereden door een uit een parkeerplaats rijdende Fransoos. Blij dat dit niet in volle vaart gaat wijk ik uit en vervolg mijn afdaling, waarbij ik in elke bocht weer even de vlaggers bedank. Het wordt een mooie snelle afdaling en onderweg zie ik Jan en Myrthe met een telefoon aan het oor aan de kant staan, weer een interview met Radio Gelderland afwerkend. Verderop kom ik in een groepje afdalers te zitten achter een enorme truck met oplegger en dit haalt de vaart er wel een beetje uit, waarbij twee van mijn mededalers met een halsbrekende actie erin slagen de truck in te halen. Mij niet gezien, totdat ik in bocht 8 de ruimte zie en ook de medewerking krijg van de vlagger om scherp door de binnenkant langs de truck te rijden. De vlagger moet de enorme zwarte wolken uit de uitlaat gezien hebben of misschien werd ik wel beloond voor mijn dankjes en duimgebaren die ik in bijna elke bocht aan de vlaggers heb gegeven. Bocht 7 is weer een waar feest en genot om doorheen te rijden en ik vervolg de afdaling om tenslotte met een enorme glimlach bij Piscine over de mat te rijden. Ik neem een lekkere boullion daar, lever mijn tas weer in voor beklimming vijf en rij dan naar de camping om rantsoen voor onderweg bij te vullen. Nog twee beklimmingen en dan heb ik mijn doel toch bereikt, geheel tegen mijn eigen verwachting in na de eerste dagen in Bourg.

Vijfde beklimming – voor Sophie en de moeder van Ilse

Ik ga de camping op en wordt opgewacht door Annie, die mij even helpt en gezelschap geeft. Dat is wel nodig ook, want als ik mijn sportdrink weer aan ga maken behoed ze me voor dubbele dosis zout in de ene fles, te weinig poeder in de andere, sportdrink aanzien voor nog puur water en meer van dit gestunt. Waarschijnlijk komt het ook wel doordat ik sta te popelen weer omhoog te gaan, want ik heb er na klim 4 enorm veel zin in. Als ik uit de caravan het grasveld opstap, verstop ik me een beetje en voel hierbij even een steek in de pees, maar ben er niet ongerust door, ben in de winning-mood en ik zeg Annie gedag om via de mat op Piscine

aan nummer 5 te beginnen. Ik rij achter de mannen van Lankhuizen en die hebben het niet makkelijk, en hun tempo is wel wat lager dan mijn eerdere beklimmingen, maar ik besluit het eerste steile deel van de Alpe toch met hun mee te rijden. Bocht 21 gaat goed en ook bocht 20 draai ik goed in, als ik mijn pees begin te voelen. Ik ga op de pedalen en het zakt iets af maar als ik bocht 18 indraai voel ik een enorme steek, ga meteen weer staand op de pedalen maar dan zit mijn knie op slot en moet ik wel stoppen om niet te vallen. Een pijnscheut als ik mijn been recht probeer te krijgen en de pijn gaat niet meer weg; het is over en uit.

De ontgoocheling

Ik twijfel nog even om door te rijden naar de eerste medische post, want ik mag nog een pijnstillende injectie laten zetten, maar ik besluit dit niet te doen. De felheid van de pijn en het plotselinge op slot gaan van mijn knie voelen anders aan dan de eerdere pijn die ik door deze blessure heb gehad en ik ben me er ineens bewust van dat de injectie mij niet nog twee keer de berg op zal helpen. Ontgoocheld bel ik Ayesha op en met tranen in mijn ogen zeg ik haar dat het gedaan is, mijn schat reageert zoals ik hoopte dat ze zou reageren; ontzettend trots, superlief en begrijpend en ze gaat meteen onderweg naar beneden. Als ik ophang en tot me door laat dringen dat mijn avontuur ten einde is, krijg ik nog even een sneer van een fanatieke afdaler op de plek waar ik stilsta; keurig aan de kant dus geen enkele reden hiertoe en ik hou me nog net in om niet voor te stellen van situatie te ruilen. Het zou niets oplossen dus slik in mijn woorden in en mijn tranen weg om aan de laatste, kleine, afdaling te starten. Ik rij nog even over de mat op Piscine om me keurig af te melden en dan rij ik naar onze caravan. Hier is niemand meer aanwezig, want Annie en Bert zijn inmiddels weer naar boven toe om mij daar te kunnen zien finishen. Ik sms naar de trouwe volgers dat ik ben afgestapt en ben er klaar mee. Meteen kleedt ik me uit en gooi mijn kleren in een soppie, het is over en uit en ik ben enorm teleurgesteld.

De trots

Als mijn ouders, Ayesha en de meiden het veldje op komen rijden stort ik eventjes in want ik ben ontzettend teleurgesteld. Het ging zo enorm lekker, ik was King of the Mountain en qua conditie had ik mijn zes beklimmingen met succes kunnen volbrengen. De lieve knuffels, omhelzingen, de bemoedigende woorden en stralende trots van pa en ma, Ayes en mijn lieve dochters Amy en Merel tegenover het idee dat er meer inzat brengen mij in een emotiegolf. Het voelt alsof het Nederlands elftal volledig tegen de verwachting in de finale van het WK haalt maar in de laatste minuut een onterecht goedgekeurd doelpunt hen de titel kost. Toch knalt de champagne en in de mengeling van vermoeidheid en teleurstelling begint toch langzaam de trots de kop op te steken; vier keer en een beetje de Alpe d'Huez beklommen op een prachtige dag en ook nog eens vier keer binnen mijn tijd van vorig jaar; klim 1 in 1.19, klim 2 in 1.22, klim 3 in 1.25 en de laatste klim (inclusief bots Pauze) in 1.31. Ik laat de champagne goed smaken en ook de tweede fles vind zijn weg als Annie en Bert ook op de camping terugkeren; die hadden deze meegenomen om bij de finish te laten knallen, maar zijn nu niet minder trots. Nadat we in het zonnetje uitpuffen van de emoties, ga ik douchen en gaan we naar het restaurant om te gaan eten. De knie voelt iets beter dan toen ik afstapte, maar dat deert me niet. Mijn klus zit erop en steeds meer dringt tot me door dat ik niet opgegeven heb. Zoals Coen dinsdag mij de mindset gaf; als je alles gedaan hebt wat binnen je macht ligt, is opgave geen opgeven. Het wordt enorm gezellig in het restaurant en na de champagne smaken ook de koude bierjes uitstekend, even de remmen los. Als dan ook nog Thomas en Frank in gezelschap van Maurice en Tamas nog even langskomen komen er weer even de emoties los; ondanks het feit dat Thomas en Frank ook niet hun gestelde doel hebben gehaald, zijn ook zij blij en beretrots op de zeven (Thomas) en zes (Frank) voltooide beklimmingen, zoals ik dat inmiddels toch ook ben. Na het eten terug naar de caravan waar we nog een afzakkertje doen en dan gaan we slapen. Een prachtige dag, een ontzettend mooie dag en ik val in een heerlijke en trose slaap weg.